

Hồi 08

Hồ Điệp Cô Nường

Tuy không ngoảnh lại, nhưng Hoàng Thiên Vũ thừa biết thiếu nữ phóng đăng kia đang đi theo mình.
Chàng bước nhanh hơn, gần như chạy trốn nhưng không kéo dài được khoảng cách với Hồ Điệp Cô Nường.

Cuối cùng hai người giống như đang truy đuổi nhau, thi triển hết khinh công chạy trên bờ cát rồi dần dần hướng vào núi.

Chốc lát đã cách xa ngôi lều tới năm sáu dặm.

Không có lý do gì mà cứ lặng im chạy hoài như bị ma đuổi như thế, Hoàng Thiên Vũ đành bước chậm lại.

Hồ Điệp Cô Nường bước lên đi song đôi với chàng, mỉm cười nói:

- Có thể chứ?

Hoàng Thiên Vũ dừng lại, cố nén sự căm ghét hỏi:

- Cô nương sao cứ theo tại hạ mãi thế?

- Đương nhiên là có nguyên nhân.

Hoàng Thiên Vũ tin rằng cô ta chuẩn bị nói những lời trơ tráo nữa mà thôi nên không hỏi nữa.

Hai người lại tiếp tục đi, nhưng chậm hơn trước.

Hoàng Thiên Vũ nghĩ thầm:

"Cô ta là nữ nhân còn không sợ, mình sợ gì chứ? Sao không hỏi thử xem, biết đâu lần ra chút manh mối nào đó về vụ hãm hại Đồ Tử Yến..."

Nghĩ thế liền thử thăm dò:

- Cô nương hạ độc giết nhị công tử của Lạc Dương đệ nhất thế gia, chỉ sợ điều đó gây nên tai họa không nhỏ đâu!

Hồ Điệp Cô Nường thản nhiên đáp:

- Thiếp có giết hấn đâu? Chẳng qua chỉ làm cho hấn chịu đau đớn chùng nứa canh giờ mà thôi!

- À!

Hoàng Thiên Vũ thở phào một hơi, thấy người nhẹ nhõm hẳn ra.

Hồ Điệp Cô Nương áp sát vào người chàng hỏi:

- Hắn đến để giết chàng, vì sao chàng lại lo lắng đến việc sống chết của hắn như vậy làm gì chứ?

Hoàng Thiên Vũ chợt nhớ đến tình cảnh của Đồ Sĩ Kiệt, trong người không khỏi thấy rờn rợn bước tránh ra, lắc đầu nói:

- Đó không phải là quan tâm đến việc sinh tử của hắn, mà chỉ không muốn làm tình hình phức tạp thêm thôi.

Hồ Điệp Cô Nương lại hỏi:

- Ta thật không tin đường đường một vị Kinh Thiên Kiếm oai danh lừng lẫy võ lâm lại đi làm chuyện đó.

Hoàng Thiên Vũ buộc miệng:

- Ai biết được...

Không hiểu sao chàng lại thốt ra câu đó.

Có thể chàng nghĩ rằng mình tự vấn lương tâm không hổ thẹn là được, còn người khác nghĩ về mình ra sao thì mặc họ, chẳng cần phí công giải thích làm gì...

Hồ Điệp Cô Nương ngạc nhiên hỏi:

- Chàng nói vậy nghĩa là sao?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu đáp:

- Không có gì cả. Trong tình huống này, thừa nhận hay không cũng như nhau cả thôi!

Hồ Điệp Cô Nương gật đầu:

- Thiếp hiểu rồi!

Hoàng Thiên Vũ định hỏi xem vì sao cô ta lại chọc tay vào việc này, đánh độc Đồ Sĩ Kiệt, nhưng lại nghĩ thầm:

"Hỏi làm gì chứ? Trước khi tự mình tra rõ kẻ đã vu oan giá họa cho mình thì chẳng cần hỏi, chẳng cần giải thích gì cả!"

Chàng hờ hững nói:

- Cô nương cứ tùy tiện theo việc mình đi!

Hồ Điệp Cô Nường không hề méch lòng, mắt long lanh nhìn chàng hỏi:

- Chàng đuổi thiếp ư?

- Không phải thế, nhưng cô nương cũng biết rằng tại hạ đang gặp chuyện phiền phức, không nên...

Hồ Điệp Cô Nường ngắt lời:

- Thiếp đã quyết định quan tâm đến việc này.

Hoàng Thiên Vũ buột miệng hỏi:

- Vì sao?

Hồ Điệp Cô Nường điềm nhiên đáp:

- Không vì sao cả! Xưa nay thiếp thích làm gì thì làm việc đó, cứ hứng thú là phải làm tới nơi tới chốn, thế thôi!

- Đó không phải là lý do!

- Chàng muốn biết lý do không?

Hoàng Thiên Vũ phẩy tay nói:

- Cái đó không nhất thiết.

Hồ Điệp Cô Nường làm như không nhận ra thái độ bàng quan của chàng, nhoen miệng cười nói:

- Thôi được, thiếp sẽ nói lý do. Khi thiếp đã yêu một người thì sẽ vì người đó làm bất cứ việc gì. Giải thích như vậy đủ rồi chứ?

Đó là lời tỏ tình thật sự.

Nói xong tựa hẳn vào người Hoàng Thiên Vũ.

Thông thường người ta nói ra những lời như thế là vào những thời điểm thiêng liêng trọng đại nhất, với nỗi lòng khắc khoải hồi hộp nhất, đặc biệt là nữ nhân thì lại càng khó khăn hơn, thậm chí rất ít người thốt ra được những lời đó.

Nhưng ở đây cô ta nói ra câu đó với vẻ rất tự nhiên, mặt cũng không đỏ lên chút nào, nói xong nép vào người chàng như thể họ đã thuộc về nhau, cả hai đã nói ra câu đó hàng trăm lần rồi vậy.

Mặc dù thế, lời nói và cử chỉ đó cũng đủ làm cho nam nhân phải si mê, trái tim nhảy lên cuồn cuộn.

Nhưng Hoàng Thiên Vũ thì không có cảm giác đó.

Không phải vì chàng là người có trái tim gỗ đá, mà trong tình cảnh cấp thiết hiện nay, chàng phải nỗ lực để tập trung hết ý chí để đối phó với hoàn cảnh, hơn nữa càng lúc chàng càng thấy nữ nhân này rất bí ẩn và đáng ngờ.

Mảnh trăng khuyết ló ra tỏa ánh mờ lung lên mặt đất.

Hoàng Thiên Vũ đẩy cô ta ra nói:

- Tại hạ xin cáo biệt!

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Hoàng đại hiệp định đi đâu?

Cách xưng hô của cô ta chợt trở nên khách khí, nghiêm túc hơn.

Hoàng Thiên Vũ khoát tay đáp:

- Đi đâu mà chẳng được?

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu nói:

- Không đơn giản thế đâu! Hoàng đại ca chắc cũng biết rằng hiện giờ mỗi tấc đất đều có người truy tìm mình, chẳng lẽ cứ lăm lăm thanh kiếm trong tay mà đối phó với hết người này đến người khác cho đến khi kiệt lực gục ngã.

Cô ta nói không sai.

Hơn nữa chàng nhận ra chừng như cô ta đã suy nghĩ về việc này rất chu đáo. Đó chính là sự quan tâm, còn vì sao lại quan tâm đến chàng thì lại là điều bí ẩn.

Nhưng Hoàng Thiên Vũ vẫn bướng bỉnh nói:

- Tại hạ bất chấp chuyện đó!

Giọng Hồ Điệp Cô Nường càng khẩn thiết:

- Hoàng đại hiệp hãy nghĩ lại xem! Đại hiệp không muốn dả thương người cũng không có ý định đào tẩu, vậy thì biết làm thế nào? Đại hiệp tất phải có mục tiêu gì chứ?

Hoàng Thiên Vũ chợt thấy lòng rung động.

Đúng vậy!

Mục tiêu! Chàng phải nhắm đến một mục tiêu, đó là điều tra hung thủ, lấy lại sự thanh bạch cho mình...

Nhưng muốn đạt tới mục tiêu đó thì phải làm gì?

Nếu gặp người truy bắt, chàng không thể xuất thủ thương nhân, lại cần phải sống để đòi lại công đạo...

Vậy thì chỉ còn cách làm theo lời Hồ Điệp Cô Nường và cũng là cách của Quách Trung, tìm nơi kín đáo ẩn thân và bí mật điều tra hung thủ.

Làm theo lời cô ta?

Chàng bỗng trở nên do dự.

Thiếu nữ này xuất hiện quá đột ngột, bản tính lại kỳ quặc phóng đảng, hành tung bí ẩn đáng ngờ.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô ta công khai bày tỏ ý định can dự vào một việc mà bất cứ ai cũng tìm cách tránh xa để thoát khỏi liên lụy.

Cô ta hành động như vậy với ý đồ gì?

Vì cô ta là người dâm đảng, thấy nam nhân vừa ý thì bằng mọi giá để chiếm hữu cho bằng được ư?

Giải thích như vậy không hợp lý, bởi vì việc cô ta xuất hiện không phải do tình cờ mà hình như có chủ định từ trước.

Chàng trở lại với giả thuyết cô ta là một trong những kẻ hãm hại mình.

Nghĩ thế, chàng lập tức thay đổi chủ ý, quyết định tương kế tựu kế, mạo hiểm bám sát nữ nhân nguy hiểm này hy vọng tìm ra manh mối kẻ chủ mưu...

Việc đó xét ra thì mơ hồ và rất mạo hiểm, nhưng giữa lúc trong tay không một sợi chỉ để lần, biết làm thế nào?

Mạo hiểm thì chàng không sợ, bởi vì nếu giả thuyết đó là đúng thì song phương trở thành đánh bài ngửa, chỉ dùng mưu và lực để thắng.

Nghĩ đoạn trả lời:

- Đương nhiên là có mục tiêu.

Hồ Điệp Cô Nường hỏi ngay:

- Mục tiêu gì?

- Lấy lại sự thanh bạch của mình.

Hồ Điệp Cô Nường khẳng khái nói:

- Tôi sẽ trợ giúp đại hiệp làm việc đó!

Hoàng Thiên Vũ nhú mày hỏi:

- Trợ giúp cách nào?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Bây giờ còn chưa có phương hướng gì cụ thể. Xem tình thế ra sao rồi căn cứ vào đó mà hành sự.

Thực ra câu đó không có gì rõ ràng và Hoàng Thiên Vũ cũng tiên liệu như thế. Nhưng hiện giờ chính bản thân chàng cũng chỉ biết cách hành động như thế mà thôi.

Cái khó cho chàng là việc kết tội cho chàng có đủ nhân chứng vật chứng. Nhưng nạn nhân và nhân chứng duy nhất đều đã chết, vật chứng là bộ y phục dẫm máu dính là của chàng hiện có lẽ đang ở trong tay Đồ gia trang hoặc Võ Minh, chàng không biết bắt đầu lần từ manh mối nào cả.

Hồ Điệp Cô Nương ngẩng lên nhìn trời rồi nói:

- Chúng ta đi thôi! Đây về thành còn quãng đường khá xa đấy!

Hoàng Thiên Vũ tự nhiên bật hỏi:

- Cô nương về thành ư?

Hồ Điệp Cô Nương cười nói:

- Không về thành thì đi đâu? Chẳng lẽ lại ngủ ở nơi heo hút này?

Hoàng Thiên Vũ ngập ngừng hỏi:

- Tại hạ cần theo cô nương về thành ư?

Hồ Điệp Cô Nương trả lời dứt khoát:

- Nhất định thế!

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm một lúc lại hỏi:

- Tại hạ có thể công khai xuất hiện không?

Hồ Điệp Cô Nương cười đáp:

- Đừng lo! Tôi đã chuẩn bị chu tất rồi. Đó là nơi tuyệt đối bí mật, không sợ ai làm phiền đâu!

Hoàng Thiên Vũ không khỏi băn khoăn.

Một nam nhân cùng ở với một nữ nhân hành vi phóng dăng như thế, lại là do nữ nhân ấy chủ động đưa về ngủ qua đêm hiển nhiên là điều không bình thường.

Nếu chuyện này lan ra thì chàng biết giải thích thế nào với mọi người, cho dù là mình có mục đích và hoàn toàn không nảy ra chút tà niệm nào đi nữa?

Thế nhưng đây có thể là đầu mối duy nhất để điều tra vụ án ở Đăng Phong mà rõ ràng hung thủ dựng lên để làm hại chàng. Thậm chí còn liên quan đến việc sư phụ mất tích ba năm trước nữa, có lẽ đầu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này?

Mặt khác, nếu đúng Hồ Điệp Cô Nương là đồng phạm với kẻ hãm hại chàng thì sẽ có âm mưu và cạm bẫy gì?

Nghĩ tới đây, Hoàng Thiên Vũ càng thấy hứng thú hơn.

Bản tính của chàng vốn mạnh mẽ, thậm chí thích dẫn thân vào nguy hiểm, vì thế càng có âm mưu và cạm bẫy, càng kích thích tính hiếu kỳ, càng có cơ hội chớp trúng địch nhân...

Chàng lại hỏi thêm:

- Ở nhà, ngoài cô nương ra còn có ai nữa.

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Đó không phải là nhà tôi.

Hoàng Thiên Vũ chợt nhớ lại Đồ Sĩ Kiệt từng nói rằng "Cô nương đến Lạc Dương làm khách, xin được mời đến tệt trang..."

Chàng định hỏi thì Hồ Điệp Cô Nương đã vẫy tay nói:

- Chúng ta đi thôi!

Dứt lời lướt mình đi trước.

Hoàng Thiên Vũ không suy tính nữa, liền bước theo.

Hồ Điệp Cô Nương đi trước dẫn đường tránh quan lộ và những khu dân cư, có chỗ phải đi vòng rất xa.

Hoàng Thiên Vũ cứ trầm mặc bước theo không phản kháng gì.

Đi chừng năm sáu dặm đã thấy thành Lạc Dương nguy nga phía trước.

Hồ Điệp Cô Nương bỗng đi chậm lại nói:

- Hoàng đại hiệp! Chúng ta sẽ không vào theo cổng thành mà đi đường tắt. Đại hiệp cứ đi theo tôi cách ba trượng.

Hoàng Thiên Vũ gật đầu.

Hai người một trước một sau vòng qua góc thành phía tây nam, vượt tường nhẹ nhàng đột nhập vào thành.

Hồ Điệp Cô Nường dẫn Hoàng Thiên Vũ vào một trang ở ngay góc tây nam thành Lạc Dương.

Hai người không vào qua cửa chính mà vào theo lối cửa sau.

Trang viện rất lớn, có đến bảy tám dãy nhà với những khu vườn hoang vu, không gặp bất cứ một người nào.

Bấy giờ mới đầu canh hai, nhưng cả tòa trang viện đồ sộ tối om, không một ánh đèn ngọn lửa.

Xung quanh yên tĩnh như chết, ngoại trừ tiếng côn trùng rả rích và thỉnh thoảng tiếng cú rúc lên thảm đạm, tịnh nhiên không một âm thanh nào khác.

Ánh trăng tà chiếu xuống, càng làm cho cảnh tượng thêm ma quái huyền hoặc như đang lọt vào nơi mộ địa.

Hoàng Thiên Vũ không nén nổi, buột miệng hỏi:

- Cô nương! Đây là phủ đệ của ai vậy?

Hồ Điệp Cô Nường trả lời vấn tắt:

- Đây là chốn náu thân của tôi!

Hoàng Thiên Vũ nhận xét:

- Có vẻ như trang viện này bỏ hoang không người ở...

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Đâu chỉ là bỏ hoang! Dân cư trong cả thành Lạc Dương còn gọi đây là Quỷ Viện với đủ những truyền thuyết rùng rợn!

Hoàng Thiên Vũ không nói gì.

Ở Lạc Dương không thiếu gì những trang viện hoang phế, người ta thêu dệt cho chúng những câu chuyện về ma quỷ, có cả hồ ly tinh ăn thịt người mà nghe xong trẻ con ban đêm sợ hãi nằm mê nói sảng, ngay cả người lớn, những ai yếu bóng vía ban đêm không dám ra đường...

Những Quỷ Viện như vậy không mấy khi có người dám lai vãng.

Một thiếu nữ xinh đẹp như Hồ Điệp Cô Nường mà tìm một nơi ma quái thế này làm chốn yên thân, quả là điều bất khả tư nghị!

Xuyên qua những hành lang u tối quanh co và những khu vườn âm u, Hoàng Thiên Vũ cảm thấy như mình đang lạc vào rừng rậm chẳng nhận ra phương hướng đông tây nam bắc gì nữa.

Vào đến dãy nhà thứ tư, Hoàng Thiên Vũ chợt nhận thấy một bóng đen lướt qua trước mặt nhưng biến đi rất nhanh, tựa hồ không thực!

Chàng dụi mắt nhìn lại thì không trông thấy gì cả.

Hoàng Thiên Vũ không tin có ma quỷ, trước cảnh đó cũng thấy rờn rợn.

Nhưng Hồ Điệp Cô Nương là một nữ nhân lại tỏ ra rất bình tĩnh đi bên cạnh, há lẽ lại để lộ ra mình đang sợ?

Chàng chỉ ngậm vận công, sẵn sàng ứng phó với mọi bất trắc.

Hồ Điệp Cô Nương đi thêm mấy bước, chỉ tay vài gian phòng mà Hoàng Thiên Vũ vừa nhìn thấy bóng đen, nói:

- Hoàng đại hiệp! Đây chính là phòng mà tôi đang ở.

Hoàng Thiên Vũ chỉ "à" một tiếng không nói gì, nhưng ngưng mục căng tai tăng cường cảnh giác.

Hồ Điệp Cô Nương lại nói:

- Chúng vào thôi!

Cô ta nói "vào thôi" nhưng cửa chính, cửa sổ đều đóng kín mít, bên trong tối om không một ánh lửa.

Hoàng Thiên Vũ càng thấy căng thẳng hơn, nhưng cố trấn tĩnh, gạt đầu đáp:

- Mời cô nương vào trước.

Hồ Điệp Cô Nương bước lên hàng lang tới trước cửa gọi vào:

- Bành lão gia! Có quý khách giá lâm. Thắp đèn lên!

Hoàng Thiên Vũ tự nhủ:

"Thì ra cô ta không phải ở đây một mình. Người được gọi là Bành lão gia chắc là bóng đen mà mình vừa thấy."

Lập tức cánh cửa mở ra rất nhẹ và ánh đèn chiếu hắt ra.

Hoàng Thiên Vũ không khỏi sửng sốt.

Xem ra trong phòng đã được thắp đèn từ trước, bởi vì nghe gọi cửa đã mở ra ngay, nghĩa là không kịp châm đèn, thế mà sao ở ngoài không thấy chút ánh sáng nào?

Một người hiện ra trước cửa.

Đó là một lão nhân gầy đét, râu tóc rối tung bạc trắng, đôi mày xệ xuống, mặt nhàn nhúm như quả táo khô.

Xem ra đó là một lão nhân đang cố kéo dài cuộc đời tàn.

Lão cất giọng khàn khàn, gần như vô lực:

- Khách nhân nào thế?

Hồ Điệp Cô Nường xẵng giọng:

- Tôi đã nói là quý khách.

Rồi kéo tay Hoàng Thiên Vũ nói:

- Chúng ta vào đi!

Hoàng Thiên Vũ theo cô ta bước vào.

Cách bài trí trong phòng khiến chàng sửng sốt. Khác hẳn với vẻ tiêu điều hoang phế bên ngoài, trong phòng được bài trí rất lộng lẫy như khuê phòng của một thiên kim ái nữ con nhà vương hầu đại phú với rèm hoa nệm gấm, tủ trang điểm khảm ngọc lưu ly, bàn ghế bằng gỗ đàn hương bóng lộn, các bệ cửa sổ treo những giò phong lan đẹp rực rỡ tỏa hương thơm ngát...

Chàng đang đứng ngây ra ngắm nghía thì Hồ Điệp Cô Nường quay ra gọi lão nhân vẫn đứng ở cửa phòng:

- Bành lão gia! Tôi đói rồi! Mau mang thức gì ăn đi! Nhớ lấy bình Đông Thiệu trăm năm ra đãi quý khách.

Bành lão gia ngập ngừng nói:

- Tiểu thư đã nói rằng... đó là bình rượu quý, ngay cả lần sinh nhật cũng không dám đưa ra mà...

Hồ Điệp Cô Nường ngắt lời:

- Đó không phải là việc của lão! Bớt lời đi có được không?

Bành lão gia vội đáp:

- Thôi được! Thôi được! Xin vâng! Lão nô không nói nữa.

Dứt lời cúi mình lui ra, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trước sau từ khi mới vào tới giờ, lão không nhìn Hoàng Thiên Vũ lấy một lần.

Tất cả những gì vừa chứng kiến làm cho Hoàng Thiên Vũ càng lúc càng ngạc nhiên khó hiểu.

Một vị cô nương xinh đẹp như hoa mà chọn một lão nhân gần đất xa trời làm người nô bộc, không những tàn nhẫn mà còn là điều không sao tưởng tượng nổi!

Giá như không có chuyện vừa rồi xảy ra ở trước ngôi lầu trên bến sông, có lẽ Hoàng Thiên Vũ đã nghĩ rằng cô ta là một thứ hồ ly tinh.

Hồ Điệp Cô Nường mở ra một cánh cửa thông sang phòng bên nói:

- Hoàng đại hiệp! Chúng ta sang bên này nói chuyện!

Phòng bên cạnh bày trí đơn giản hơn, chỉ có một bộ bàn ghế và giá để chậu nước, chỉ nhìn cũng biết là phòng ăn.

Hai người ngồi đối diện qua chiếc bàn. Dưới ánh đèn, trông Hồ Điệp Cô Nường càng đẹp rực rỡ.

Đây là lần đầu tiên, Hoàng Thiên Vũ ngồi riêng với một thiếu nữ, nhưng chàng không có cảm xúc gì mà chỉ có cảnh giác.

Hồ Điệp Cô Nường lên tiếng:

- Hoàng đại hiệp! Nơi này thế nào?

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Rất tốt, nhưng...

- Nhưng sao...

Hoàng Thiên Vũ chỉ buột miệng nói vậy, bây giờ bị phản vấn đành tìm cách chống chế:

- Chưa được kín đáo lắm!

- Thế ư?

Hồ Điệp Cô Nường cười nói tiếp:

- Ở đây được bố trí rất đặc biệt, ánh sáng không lọt được ra ngoài. Thêm nữa nơi này có tên là Quỷ Viện với nhiều truyền thuyết rùng rợn nên quanh năm chẳng ai đặt chân đến. Ngoài ra cấu trúc bố trí đặc biệt an toàn, có thể nói là vững như bàn thạch.

Hoàng Thiên Vũ cố thăm dò:

- Cấu trúc bố trí đặc biệt?

Hồ Điệp Cô Nường xua tay:

- Hoàng đại hiệp không cần quan tâm nhiều, hãy cứ yên tâm là ở đây an toàn tuyệt đối, ngay đến con muỗi cũng không lọt vào được.

Hoàng Thiên Vũ nghe thì nghe vậy nhưng vẫn không dám lơ lửng cảnh giác, sẵn sàng đề phòng địch nhân vô hình đang hiện diện đâu đó xung quanh và những tình huống bất trắc có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Lát sau, Bành lão gia lụ khụ mang đến một mâm thức ăn và một bình rượu lớn, run rẩy dọn lên bàn.

Hoàng Thiên Vũ nhìn những ngón tay gầy guộc lầy bầy của lão ta, trong lòng trào lên nỗi xót thương.

Bành lão gia bày bàn xong lặng lẽ lùi ra.

Xem ra đồ ăn thức nhấm đã được chuẩn bị từ trước, rất thịnh soạn với nhiều thứ sơn hào hải vị. Với sức vóc của Bành lão gia thì chắc tốn mất không ít công sức và không biết lão làm cách nào mà kiếm ra được những thứ này.

Hồ Điệp Cô Nương rót rượu ra rồi nâng chén lên nói:

- Hoàng đại hiệp! Chỉ một bữa cơm thường, xin mạn phép chúc đại hiệp một ly để tỏ lòng mến khách!

Hoàng Thiên Vũ cũng nâng ly đáp:

- Đại yển chốn cung đình cũng chỉ đến thế thôi... Làm phiền cô nương và Bành lão gia quá...

Hai người nâng chén uống cạn.

Hồ Điệp Cô Nương gấp mấy miếng bỏ vào bát Hoàng Thiên Vũ, cười ngọt ngào nói:

- Hoàng đại hiệp cầm đũa đi!

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Cô nương cứ để tự nhiên!

- Hoàng đại hiệp! Tôi thấy đói rồi, chắc đại hiệp cũng thế. Xin hãy coi đây như ở nhà, giãn bụng xong sẽ uống tiếp.

Hoàng Thiên Vũ gật đầu.

Quả thật chàng cũng cảm thấy đói ngấu, không khách khí gì cầm chén đũa ăn một cách tự nhiên.

Bụng đói, thức ăn ngon, có rượu ngon và ngồi cùng bàn với nữ nhân, giữa đêm thanh trong phòng u tịch, còn mong gì hơn nữa?

Nhưng Hoàng Thiên Vũ thì không có hứng thú gì nhiều.

Trong lòng có tâm sự nên khoái khẩu giảm đi rất nhiều. Căn phòng u tịch bao nhiêu, chàng càng cảnh giác bấy nhiêu.

Hồ Điệp Cô Nường có thể coi là tuyệt sắc giai nhân nhưng đối với chàng là nhân vật bí ẩn đáng ngờ, rất có thể là địch nhân nữa nên hoàn toàn không có cảm tình.

Ăn một lúc thấy đã lưng bụng, họ tiếp tục uống rượu.

Rượu Đông Thiệu trăm năm quả là mỹ tửu!

Hồ Điệp Cô Nường mang loại thượng phẩm đãi khách, đến cả sinh nhật mình cũng không dám mang ra, đủ biết thành ý thế nào.

Nhưng đối với một người mới gặp lần đầu mà đã tỏ thịnh tình như thế, Hoàng Thiên Vũ càng thấy bất an.

Thế nhưng đã là rượu ngon tất dễ say người, chỉ qua một lúc, cả hai đều đã chệnh choáng hơi men.

Hồ Điệp Cô Nường đôi má ửng hồng, dưới ánh đèn trông lại càng quyến rũ.

Cô ta vẫn không ngừng tay rót rượu nói:

- Hoàng đại hiệp! Hôm nay... chúng ta phải uống... hết bình rượu này!

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Không, cô nương! Tại hạ... uống thế đủ rồi!

Hồ Điệp Cô Nường khiêu khích:

- Đường đường là một đấng tu mi nam tử sao hèn vậy chứ? Thiếp... không sợ, chàng còn sợ gì? Nào nâng chén!

Cô ta lại đổi cách xưng hô.

Hoàng Thiên Vũ không biết làm thế nào đành phải uống, bụng nghĩ thầm:

"Sợ ư? Hoàng Thiên Vũ ta có coi mấy chén rượu này ra gì? Chỉ đề phòng chuyện khác mà thôi."

Uống thêm vài chén nữa, Hoàng Thiên Vũ thấy Hồ Điệp Cô Nường đã say, không nên nổi liền lên tiếng can ngăn:

- Cô nương! Tại hạ thấy cô nương... cũng đủ rồi!

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu đáp:

- Đời người mấy khi được say rượu? Đã có cơ hội như thế sao lại bỏ qua chứ?

Hoàng Thiên Vũ cố thuyết phục:

- Chúng ta uống thêm ba chung nữa rồi nghỉ, được không?

Hồ Điệp Cô Nường liền xua tay:

- Không được! Rượu đã mở phong rồi ai lại cất vào? Nhất định phải uống cho hết bình mới thôi!

- Nếu vậy chỉ e say quá mất...

- Ha ha ha ha...

Hồ Điệp Cô Nường cười vang một tràng, nói tiếp:

- Say thì lên... giường nằm... có sao đâu? Lúc đó... chúng ta sẽ chìm vào... một niềm hoan lạc khác... chẳng ai làm phiền cả... Có ngủ suốt... ba ngày cũng không sao!

Trong câu nói chẳng khó gì mà không nhận ra ý tứ khác, khiến Hoàng Thiên Vũ chấn động cả tâm thần.

Hồ Điệp Cô Nường lại tiếp tục rót rượu:

- Nào! Uống đi.

Cô ta uống một hơi rồi đặt chén xuống, tay rải trên mặt bàn, ống tay áo cuốn lên phô ra bàn tay và cổ tay ngọc ngà.

Trong tình huống này, hễ là nam nhân, ai cũng muốn sờ lên bàn tay tuyệt mỹ trắng ngần đó!

Hoàng Thiên Vũ cũng là nam nhân, đầy đủ mọi tình cảm, rung động như mọi nam nhân khác.

Nhưng lúc này chàng lại không rung động.

Chàng tự nhủ:

"Trong những trường hợp nguy nan này cần phải hết sức trấn tĩnh để đối phó... quyết không để mắc vào cạm bẫy đối phương..."

- Uống đi!

Hồ Điệp Cô Nường lại bưng chén lên.

Hoàng Thiên Vũ bắt đầu cảm thấy người nóng lên, tim đập mạnh, cảnh vật trước mắt trở nên chập chờn...

Hồ Điệp Cô Nường nâng chén lên, nhưng mới nửa chừng thì bàn tay run rẩy đành phải đặt chén xuống.

Nhưng cô ta lại bưng lên, nhìn Hoàng Thiên Vũ tha thiết nói:

- Vũ ca ca... sao thế?

Hoàng Thiên Vũ đề nghị:

- Cô nương! Chúng ta uống một chén cuối cùng nữa!

Hồ Điệp Cô Nương miễn cưỡng gật đầu:

- Nào thì một chén cuối cùng!

Uống xong, khuôn mặt kiều diễm của Hồ Điệp Cô Nương càng đỏ ửng, càng tăng thêm phần quyến rũ.

Cô ả ngược đôi mắt đầy ham muốn nhìn Hoàng Thiên Vũ, cất giọng thều thào:

- Bây giờ... chúng ta sang phòng bên... ngủ đi!

Hoàng Thiên Vũ đã dự đoán trước là có khả năng dẫn đến kết cục này, nhưng nghe chính miệng một nữ nhân đề nghị một nam nhân sang khuê phòng mình ngủ chung, chàng cũng hết sức bối rối.

Tuy vậy, đã xác định từ trước, chàng liền cự tuyệt ngay:

- Cô nương! Tại hạ xin cáo từ!

Nói xong đứng dậy ngay.

Hồ Điệp Cô Nương hơi trấn tĩnh lại, vẫn không rời mắt nhìn chàng hỏi:

- Thế nào? Chàng... định đi ư?

Hoàng Thiên Vũ trả lời kiên quyết:

- Phải!

Hồ Điệp Cô Nương cười vang nói:

- Ha ha ha... Hoàng đại hiệp định say khướt nằm giữa phố, để cho những kẻ truy nã mình chẳng tốn chút công sức gì cũng tóm được đem về giao cho Đồ gia trang hay sao? Đại hiệp cũng thấy đấy, nhị công tử Đồ Sĩ Kiệt chẳng ngần ngại gì mà không lột da...

Hoàng Thiên Vũ cố chấp nói:

- Tại hạ không quan tâm!

Hồ Điệp Cô Nương xua tay:

- Nhưng... thiếp lại quan tâm!

Hoàng Thiên Vũ không nói gì, thầm nghĩ:

"Vì sao cô ả lại quan tâm đến ta chứ? Chỉ đơn giản vì ta là một nam nhân hay còn có điều bí ẩn nào khác? Chẳng lẽ ta đoán không sai, cô ta có liên quan đến âm mưu hãm hại ta?"

Hồ Điệp Cô Nường đứng lên nói:

- Chàng... hãy điu thiếp về phòng...

Rồi bước loạng choạng vòng tay qua bàn đang tay chờ đợi, động tác thật giống con bướm bướm sắc sỡ dang đôi cánh.

Hoàng Thiên Vũ rửa thầm:

"Thật là đồ phóng đảng vô sỉ! Chắc rằng trong căn phòng bí mật nhớp nháp này thường diễn ra trò đó!"

Hồ Điệp Cô Nường vẫn dán mắt vào Hoàng Thiên Vũ mà không nói gì, hồi lâu hai tay từ từ hạ xuống, thu hồi ánh mắt lại, thần tình cũng trấn tĩnh dần, giống như vừa biến thành một người khác.

Giọng cô ta trở nên bình tĩnh:

- Xin Hoàng đại hiệp cảm phiền ngủ lại trên ghế ở đây, tuy phòng có cửa thông ra ngoài nhưng hy vọng đại hiệp không tự tiện bỏ ra ngoài...

Thị dừng một lát rồi cười nói thêm:

- Hơn nữa có muốn ra cũng không dễ đâu!

Hoàng Thiên Vũ nghĩ thầm:

"Hừ! Chẳng lẽ đây là tường đồng vách sắt?"

Chàng đã định kiên quyết bỏ đi, nhưng cảm thấy trong viện này có rất nhiều bí ẩn, hơn nữa còn hy vọng từ thiếu nữ phóng đảng này có thể dò ra manh mối gì đó về vụ thảm án ở Đăng Phong nên nén lòng ở lại.

Hồ Điệp Cô Nường đưa mắt đầy tình ý nhìn chàng lần nữa rồi mỉm cười cáo từ, lảo đảo bước về phòng.

Hoàng Thiên Vũ xếp ghế lại để nguyên cả quần áo nằm lên.

Chàng thao thức hồi lâu, nhưng do suy tư quá nhiều và qua mấy ngày lao tâm khổ tứ, chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

- o O o -